Pregaria.cat

Entrada

La pregària de petició

Per pregaria.cat el dl., 15/08/2005 - 09:00

Demanar a Déu quan ens sentim mancats, limitats, quan afrontem situacions dures i sense aparent solució, és un recurs molt freqüent i generalitzat entre els creients.

És veritat que molts cops amaguem sota aquesta forma de pregar una certa relació comercial o d'intercanvi interessat. És un tòpic comparar la pregària de petició a unes monedes que es tiren a una màquina per tal d'obtenir una beguda o una pasta.

Jesús, però, no deixa d'insistir, un cop i un altre, que si preguem al Pare amb fe, que si li presentem amb confiança les nostres peticions, Ell ens escoltarà.

Ell no és crític amb el fet de demanar. És crític si ho fem sense fe, si ens manca una interior confiança en la bondat i la compassió de Déu. Més crític encara si preguem per ser ben vistos i alabats per la gent religiosa i devota.

En cap lloc Jesús diu que serem escoltats immediatament, o en aquells terminis temporals que nosaltres decidim com els millors, o de la forma concreta com imaginaríem la resposta. Dóna sempre un marge al Pare sobre el com, el què i el quan, que són les conseqüències precisament de la confiança.

La pregària de petició és una expressió humil, senzilla i cordial d'una realitat més fonda: la relació amb Déu. Ell espera dels seus fills que li siguin espontanis, que el tractin des de la seva realitat, que no diguin paraules buides ni rutinàries. La relació entre el Pare i els fills és com la font d'aigua de vida que sosté les pregàries i peticions concretes. Sense aquesta relació són mots i expressions buidades de vida.

Una forma concreta de demanar és presentar a Déu aquella persona, aquell conflicte, aquella situació... de forma conscient, responsable, humil i amorosa; sense fer res més que presentar-li. Prou que Ell sap el que ens serà més convenient. Abans de que li diguem ja n'està ben assabentat.

No és, doncs, que l'informem del que no sabia, és més aviat que ens informem nosaltres de què som fills limitats, malalts, plens de buidors i urgències, en una societat trencada en gran part per la manca d'amor i de justícia.

Presentar al Senyor persones, afers, realitats, mancances... és en el fons una forma silenciosa i creient d'estimar. A Déu li encanta que ens estimem. A més, sap que precisament l'amor és el millor benefici per a les nostres persones.